

סיפורי מעשיות – בוקר שבת קודש

בשבת קודש בבוקר בקידושא רבא דיבר מהר"י נ"י דיבורים נפלאים בסיפורי מעשיות של רבינו ז"ל מסיפור הבערגיר ועני מעשה י' דף רכ"ד עיין שם.

רבינו ממשיך לספר פעם אחד היה רוח סערה גדולה ושבר כל האילנות, שהיו עומדים שם. ולא היה יכול להכיר האילן, שטמן שם הכתב, כי הנה מבואר בדברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לח) על הפסוק (תהלים קמח, ח) "רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ" שעיקר הרוח סערה שמבלבל מח האדם וגורם לו לאבד עשתנותיו ואין לו שום ישוב הדעת, הוא על ידי "דברו" שאינו שומר על דיבורי פיו, וזה גורם לו רוח סערה גדולה במוחו, עד שאי אפשר לו לרכז מוחו כלל, ותמיד הולך ומסתובב עם מוח מבולבל. ומבואר שם בדברי רבינו ז"ל שגם ההיפך נכון, שעל ידי קדושת דיבורו של אדם הוא יכול לעשות ולתקן את הרוח סערה הסוער במוחו, שזהו הפירוש "רוּחַ סְעָרָה - עֹשָׂה דְבָרוֹ" עושה הוא מלשון תיקון ועשיה, והדיבור יכול להעמיד ולבטל את הרוח סערה, כי כפי שהאדם מקדש דיבורי פיו ולשונו ומדבר דיבורי תורה ותפלה אמונה ויראת שמים, על ידי זה הוא מעמיד ומשתיק את הרוח סערה שסוער במוחו, וזוכה לישוב הדעת נפלאה ונוראה מאד.

אבל כל זמן שהאדם לא זכה לישוב הדעת כזאת אזי הוא סובל מאד, מרוח סערה שעובר בראשו וזה שובר כל האילנות העומדים שם, היינו שגורם לו להתרחק מהצדיק האמת שהיה יכול להציל אותו מכל רע, ולדבקו בהשם יתברך, כי 'אילן דא צדיק', כמו שאיתא בתיקוני זוהר (תקונא שתיתאה) 'עץ דא צדיק', ואצל הצדיק טמון הכתב של התורה הקדושה, כי על ידי שהאדם מבטל את דעתו להתקרב אל הצדיק האמת על ידי זה נכנס בו חמדת ותשוקת התורה, ואינו צריך שום דבר אחר, רק את התורה, וככל שהוא זוכה להתקרב

אל הצדיק כן נכנס בו חמדת ותשוקת התורה, וזוכה לטייל בכל חלקי התורה כמו המטייל בגן נהדר, אבל מיד שמתגבר רוח סערה, **שובר כל האילנות**, היינו שהוא גורם מחלוקת ומריבות על הצדיקים, כבר אי אפשר להכיר הצדיק האמת שאצלו טמון הכתב של התורה הקדושה, כי קליפת המחלוקת מתגברת כל כך עד שגורם לבני אדם להתרחק מן הצדיק שהוא מקור חיותם, וממילא מתרחק גם מלימוד התורה הקדושה ואז אין לו כלום.

כי בעוד שהיו עומדים, היה לו סימן להכיר, ועכשו שנפלו, נתערב האילן בין האילנות, שהיו שם הרבה מאד, ולא היה יכול להכיר האילן; כי בעוד שהצדיקים עומדים על מקומם ואין רעש המחלוקת מתגברת כל כך עליהם, על ידי זה עדיין אפשר להתקרב אל הצדיק האמת ולקבל ממנו סדר דרך הלימוד, ואהבת התורה, ויש לו תקוה טובה בימי חייו לחזור ולהתדבק בהקדוש ברוך הוא, אבל מיד שיש מחלוקת גדולות ובלבולים הרבה סביב הצדיק אזי קשה מאד להתקרב אליו, כי מרוב בלבולים ודיבורים רעים שאנשים משמיעים על הצדיק נתבלבל מוחם לגמרי ואינו יודע היכן הצדיק שרוי.

וזה אי אפשר לבקע כל האילנות לחפש הכתב, כי היו רבים מאד. כי בודאי אצל כל צדיק וצדיק מונח עצות נפלאות איך להתקרב אל השם יתברך, אבל הנסיון גדול מאד למצוא את הצדיק השייך לו לפי שורש נשמתו, שיכול לפתוח גידי קשיות לבבו, ולדבק אותו אל התורה הקדושה.

והיה בוכה ומצטער על זה מאד מאד, וראה, שאם ישב כאן, בודאי ישתגע מגדל הצער, שהיה קשה עליו מאד. כי גם בהתקרבות להשם יתברך ובעבודת התשובה צריך מדת הצמצום, כי אם לא יצמצם את עצמו ויבכה ויצטער בלי שיעור וסוף, הוא יכול לצאת מדעתו לגמרי ולהשתגע רחמנא ליצלן, וכעין מה שאמרו חכמינו הקדושים (חגיגה ג') ארבעה נכנסו לפרדס, אחר קיצץ בנטיעות, בן עזאי הציץ ומת, בן זומא הציץ ונפגע; שיצא מדעתו מגודל האור שראה בהשגות אלקות, רק התנא רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום, כי היה לו הבקיאות הנכונה איך להרים עצמו אל השם יתברך ולילך מדרגא אל דרגא כסדר.

ונתישב, שמוכרח לילך להלן, ויעבר עליו מה, כי בלא זאת הוא מסוכן מאד מגדל הצער, כנ"ל. כי אדם צריך לנסוע ולהתקדם בימי חייו ולא לעמוד עצמו אל מקום אחד, רק להמשיך להתקדם ולנסוע להלן, וכעין שאומר רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קצט) כשאדם צועק אל השם יתברך אומרים לו ליסע, עיין שם. היינו שאין להעמיד עצמו אל מקום אחד ולהרים ידים כי הנה הגעתי לכאן ופה אני נשאר, רק בכל יום ובכל עת ובכל שעה צריך האדם לזרז את עצמו ולעלות מדרגא אל דרגא.

ולקח לו בשר ופרות בתוך שקו, היינו שליקט ולקח לעצמו נקודות טובות, של בשר ופירות, בשר מרמז על גופי תורה הקדושה, וכמו שמוזכר בדברי הרמב"ם (הלכות יסודי התורה פרק ד) שאין ראוי לטייל בפרדס אלא מי שנתמלא כריסו לחם ובשר. ולחם ובשר הוא לידע האסור והמותר וכיוצא בהם משאר המצות, היינו גופי התורה הקדושה ולימודים עיקריים של התורה, וכל זה הוא שֶׂם בתוך שקו, היינו גופו. כמו שמוזכר בדברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י') הגוף מכונה בשם שק, כמובא בדברי חכמינו הקדושים (שבת קנב.) 'שיננא שרא שקך', כי כשאדם מחיה את עצמו עם הבשר של התורה הקדושה וגם אוכל פירות מתוקות שהם פרי מעשי ידיו מקיום התורה והמצוות, אזי גם שקו ובשר גופו מתחיל להתקדש ולראות

אלקות, וכמו שכתוב (איוב יט, כו) "ומבשרי אֶחֱזֶה אֱלוֹקַ", שעיקר השלימות הוא גם מבשר גופו לראות ולהתבונן אלקות.

וילך באשר ילך. שמסר את עצמו לגמרי אל הקדוש ברוך הוא, והוא מוכן לקבל כל מה שהקדוש ברוך הוא עושה עמו, וכמאמר הבעל שם טוב הקדוש, "יהודי אינו הולך" יהודי מוליכין אותו. ומיד כשאדם מוסר עצמו אל הקדוש ברוך הוא, אזי הולך לבטח דרכו כי יודע שבוודאי יזכה להגיע למקום שצריך להגיע.

ועשה לעצמו סימנים באותו המקום שיצא משם: כי זה חוב גדול על האדם לעשות לעצמו סימנים ומזכירות לעצמו שיזכור תמיד שפעם היה לו חיות גדול בלימוד התורה ובעבודת התפלה, ולא יהיה מֻסָּת מהס"מ שרוצה להחליש דעתו ולומר לו 'אף פעם לא ראית כלום', 'ואף פעם לא היית בשמחה', כי זה רק עצת הס"מ לכסות הכל מעיני בני אדם ולהטיל עליו שכחה גדולה, וכמבואר בדברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפח) שגם הסומא שאינו רואה כלל איפה הוא הולך, אבל הוא הולך אחר מקלו, ומקווה שעל ידי מקלו הוא יגיע למקום הנכון שהוא צריך להגיע אליו, וכך ראוי לאדם לילך אחר ימיו הקודמים שהזריח לו באלקותו יתברך, ויהיה מובטח שאם ישאר חזק באמונתו, בוודאי יזכה לחזור לשם, ולהאיר על נפשו אור כפול ומכופל פי אלף ממה שזכה מקודם.

וענין לעשות סימנים שיצא משם, הוא על דרך דברי ירמיהו הנביא "הַצִּיבִי לָךְ צִיֻּנִים" וגו', היינו שהאדם יעשה לעצמו סימנים ומזכירות שיעזרו לו לחזור אל קדושתו הראשונה, כמובא בדברי הראשונים (עיין רמב"ן) שעיקר קיום התורה והמצוות בחוץ לארץ, הוא כדי שנזכור תמיד מקדושת ארץ ישראל, ונתגעגע ונכסוף ונשתוקק לחזור אליה, ועל כן נצטווינו לקיים את התורה והמצוות גם בחוץ לארץ, כדי שאף פעם לא נשכח את הזכירה העליונה שהיה לנו תמיד בארץ ישראל.

הקדוש ברוך הוא יעזור לנו שנזכה להאיר על נפשינו את גודל אור התורה הקדושה ואור הצדיקים ועל ידי זה נזכה לעלות ולהכלל לגמרי בו יתברך מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית – סעודת רעוא דרעוין
פרשת תרומה – תשע"ט

בסעודת שלישית סעודת רעוא דרעוין, דיבר מהר"י דיבורים נפלאים על פי דברי רבינו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן צא, המדבר מסוד תיבת ל"י שהוא קישור חכמה עילאה בחכמה תתאה עיין שם.

פתח ואמר מהר"י נ"י, רבינו ז"ל אומר (מהר"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רבינו ז"ל) עבודת הצדיקים לקשר חכמה עילאה בחכמה תתאה שזה ענין תיבת ל"י, כי אות 'למד' הוא חכמה תתאה, ענין של תלמיד שלומד מפי רבו, וי' הוא חכמה עילאה, כי י' על שם החכמה נאמר, עיין שם כל זה בדברי רבינו ז"ל.

והסביר מהר"י שבתורה זו של רבינו ז"ל מבואר סוד קיום כל העולמות, שבכלליות נקראים **עלמא עילאה ועלמא תתאה**, 'עלמא עילאה' הוא התגלות חכמה עליונה גילוי אלקותו יתברך במדריגה עליונה שהוא השגת עולם הבא. ו'חכמה תתאה' היא התגלות כבודו יתברך בעולם התחתון הגשמי למצוא אלקותו יתברך גם בדברים הכי מגושמים והכי שפלים, כי אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, והקדוש ברוך הוא ברא את כל הבריאה כדי לקשר רוחניות וגשמיות ביחד. היינו שחכמה עילאה ירד כאן לעולם הגשמי, ויבינו איך אלקותו יתברך מסתתר בכל דבר, וכן חכמה תתאה יעלה ויקשר למעלה עד שיזכה למצוא אלקותו יתברך בכל פרט ופרט של הבריאה. וזהו סוד הבריאה, וכמו שכתוב "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ" (בראשית א, א) "את השמים" הוא חכמה עילאה השגת רוחניות אלקותו יתברך בעולמות העליונים, "ואת הארץ" הוא חכמה תתאה, התגלות אלקותו יתברך מתוך כל העולם הגשמי, ושניהם נבראו ביחד כדי ליחד אותם ביחוד גמור עד שלא יהיה שום הבדל והפרש ביניהם כלל, רק יורידו רוחניות אלקות לתוך גשמיות הארץ, ויעלו גשמיות הארץ אל רוחניות אלקותו יתברך.

וזהו עבודת הצדיקים כל ימי חייהם, לקשר רוחניות וגשמיות ביחד, ולדעת שאין שום הפרש ביניהם כלל, ועל כן הם מורידים עצמם, אל פשוטי העם, וגם אפילו אל הרשעים, ומוסרים נפשם להחזיר כולם בתשובה, כי הם יודעים היטב שאפילו בתוך תוקף הגשמיות וברשעת הרשעים, בדקות נמצא שם אלקותו יתברך, ועל ידי שהם מורידים את עצמם אל אנשים גסים ומגושמים ומדברים עמהם דיבורי אמונה ויראת שמים, על ידי זה הם יכולים להחזיר כולם בתשובה, ולחזור ולקשרם בו יתברך.

ומסביר רבינו שזה סוד האותיות ל"י, כי ל' הוא ענין של 'תלמיד שרוצה ללמוד מפי רבו', שהוא ענין חכמה תתאה שאדם רוצה לקשר חכמתו אליו יתברך, ולקבל בתוכו השגת אלקות, ואות י' הוא על שם המחשבה כידוע, וזהו סוד חכמתו יתברך היורדת כאן למטה בזה העולם, והצדיקים מקשרים את שניהם יחד, ועל ידי זה נעשה אותיות ל"י, ועל כן אמרו חכמינו הקדושים (מדרש רבה) כל מקום שנאמר ל"י יש לו בעולם הזה ובעולם הבא; כי אותיות ל"י מורים על יחוד וקישור זה, בין רוחניות וגשמיות, ואז מתאחדים עולם הזה בעולם הבא, ונעשה יחוד השלם.

ועל כן כשנסתלק משה רבינו, אמר הקדוש ברוך הוא 'יַי, מִי יָקוּם לִי עִם מְרֵעִים', לִ"י דייקא, כי משה רבינו היה עושה זאת כל ימיו, לקשר את עצמו אל הכי פחות מישראל, ולהעלות אותו, להחזירו בתשובה, ומסר את נפשו על זה כל ימי חייו, ולכן כשנסתלק, הקדוש ברוך הוא היה מקונן עליו "יַי מִי יָקוּם לִי עִם מְרֵעִים", מי עכשיו יעסוק ביחוד וקישור תיבת ל"י, ויחזיר את כל המרעים הרשעים בתשובה, כמו שעשה משה רבינו כל ימי חייו.

נמצא שזהו עיקר תכלית אדם בזה העולם, מצד אחד להוריד רוחניות לתוך גשמיות, ומצד שני להעלות כל הגשמיות אל רוחניות, ואז אדם דבוק בו יתברך בשתי העולמות, כי אין הפרש אצלו בין שמים וארץ, בין רוחניות לבין גשמיות, כי הוא עובד את השם יתברך עם כולם, ואז הוא נעשה מדור אל השכינה הקדושה, והוא מרכבה לאלקותו יתברך בזה העולם, וזוכה לחיות חיים נצחיים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מהר"י כל זה לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פרשת תרומה מדבר ממצוות הקמת המשכן שהוא מדור אל אלקותו יתברך בזה העולם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תנחומא נשא) בשעה שברא הקדוש ברוך הוא, את העולם נתאוה שיהא לו דירה בתחתונים כמו שיש בעליונים; כי זה עיקר התכלית, שיזכה למצוא אלקותו יתברך כאן למטה בזה העולם, ויקשר ביחד חכמה עילאה בחכמה תתאה, כי אין בנין המשכן רק בנין חיצוני של יריעות וקרשים וכלים נאים וכו', אלא הוא סמל ודוגמא לקדושה של מעלה, איך הקדוש ברוך הוא שרוי כאן בזה העולם הגשמי ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ולכן נצטוו לעשות משכן וכליו, כדי להראות לנו דוגמא חיה, איך שכל הקדושות העליונות מתגלים כאן בזה העולם.

וזהו "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ לִי תְּרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְּבֶנּוּ לִבּוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" (שמות כה, ב) 'לִי' דייקא, היינו לקשר חכמה עילאה בחכמה תתאה, שכל זה נעשה ביותר על ידי הקמת המשכן, שבו היתה התגלות מיוחדת של אלקותו יתברך, והתגלות זאת היתה בתוך כל אדם בעצמו, וכמו שכתוב (שמות כה, ח) "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם" ואמרו חכמינו הקדושים (מדרש המובא בכמה ספרים הקדושים) בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, היינו בתוך כל אחד ואחד מישראל; כי מהקמת המשכן למד כל אחד ואחד איך שהקדוש ברוך הוא שורה אצלו בכל פרט ופרט

של ימי חייו, ואפילו אם אין משכן או מקדש בפועל ממש, כגון בזמן החורבן, אבל כשאדם זוכה לדעת ולהכיר את השם אזי כל הקדושות האלו נמצאים אצלו ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות לג.) כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו; כי מיד שהאדם זוכה להכיר את הקדוש ברוך הוא מתוך כל פרטי הבריאה זה נקרא דעת אמיתי, אצלו בית המקדש בנוי, כי מוצא אלקות בתוך ביתו, ובתוך פרנסתו, ובתוך כל פרטי ימי חייו, נמצא שזה נחשב כאילו נבנה בית המקדש בימיו.

וזהו סיום הפסוק "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְּבֶנּוּ לִבּוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" שעיקר תרומת המשכן היה "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" היינו הארת הרצון, שלבו משתוקק מאד שהשכינה הקדושה ישרה בתוכה, כי באמת איך אפשר שישרה השכינה הקדושה בתוך בנין מצומצם קרשים עם יריעות וכו', הלא אלקותו יתברך אין סוף, ואיך יכולים לבנות מקום מצומצם לאלקותו יתברך? וכמו שאומר שלמה המלך ע"ה (מלכים א' ח, כז) "הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ אַף כִּי הַבַּיִת הַזֶּה" וגו' ולכן איך אפשר להכניס אלקות במקום קטן כזה? אלא התשובה הוא "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" היינו מתוך חשק וחפץ הלב, שהוא דבר בלתי מוגבל, ואין סוף. כי אדם יכול להשתוקק להשגות הכי גבוהות בלי שום גבול וצמוצם כלל, וכשאדם יש לו חשק ורצון כזה, אזי השכינה הקדושה שורה אצלו, כי הרי השכינה אין סוף, וגם תשוקתו ורצונו אין סוף, נמצא שיש מקום להכיל זה את זה.

ואם ישאל איש איך זוכים לקחת לב נדיב כזה? כי הרי הלב מלא עם עוביות וגשמיות, ואיך אפשר להרים אותו אל השם יתברך? אבל התירוץ הוא שהכל תלוי בדיבור פיו של אדם, כשאדם מרגיל את עצמו להוציא רצונותיו וכיסופיו מפיו, ותמיד משתוקק אחריו יתברך, ורוצה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, על ידי דיבורי פיו הוא מבעיר רצון תבערת לבו, ועל ידי זה יכול להשתוקק אחריו יתברך בהארת הרצון אין סוף, וזהו "אשר ידבנו לבו" בתוך מילת "ידבנו" יש אותיות 'בד' שהוא הענין של תפלה והתבודדות שלימד אותנו רבינו ז"ל, שעל ידי שהאדם מפרש שיחתו לפני השם יתברך ומוציא מפיו כל רצונותיו ותשוקותיו, על ידי זה זוכה ששלהבת לבו עולה מאליו, וזוכה להכלל באור האין סוף לגמרי.

נמצא שבנין המשכן הוא דבר נצחי השייך לכל אדם בכל דור, כי על ידי שאדם מאיר רצון לבו להשתוקק לגמרי אחר השם יתברך, על ידי זה השכינה הקדושה שורה אצלו, והוא נעשה מרכבה לקדושה עליונה, וכמובא בדברי הרמ"ק ז"ל שמחנה הצדיק הוא נחשב למקום המשכן והמקדש, וככל שהאדם מקרב ומקשר עצמו למשכן הצדיק, כן נמשך עליו הארה זו האין סופי, ועולה ומתדבק ברצון העליון ברוך הוא, על כן אשרי הזוכה להסתובב במשכן הצדיקים ולהרבות בתפילות ובקשות אל השם יתברך בהשתוקקות נמרצה ובאהבה שלימה, כי אז יזכה להרגיש נועם עליון, בכל ימי חייו, ויחיה בעולם הזה חיים טובים מעין עולם הבא, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו אשרי חלקו,

וחזר וקישר מהר"י את כל ענין הנ"ל לענינא דיומא חודש אדר, כי מובא בספרים הקדושים שאדר הוא מלשון 'אָדוּר', שהקדוש ברוך הוא מחפש לדור בינינו, וכמוזכר במדרש פרשת השבוע (שמות רבה פרשה לג, סימן א') אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, מכרתי לכם תורתי כביכול נמכרתי עמה, שנאמר ויקחו לי תרומה, משל למלך שהיה לו בת יחידה, בא אחד מן המלכים ונטלה, ביקש לילך לו לארצו וליטול לאשתו, אמר לו בתי שנתתי לך יחידית היא, לפרוש ממנה איני יכול, לומר לך אל תטלה איני יכול לפי שהיא אשתך, אלא זו טובה עשה לי, שכל מקום שאתה הולך קיטון אחד עשה לי שאדו"ר אצלכם, שאיני יכול להניח את בתי, כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, נתתי לכם את התורה, לפרוש הימנה איני יכול, לומר לכם אל תטלוה איני יכול, אלא בכל מקום שאתם הולכים בית אחד עשו לי שאדור בתוכו, שנאמר ועשו לי מקדש; כי בימי אחשורוש והמן היה הסתרה גדולה בעולם, כי היה בתוך השבעים שנה של גלות בבל, שהגיע הזמן לצאת מן הגלות ולבנות בית המקדש, אבל עדיין לא ראו קץ הגאולה, ונדמה להם שהקדוש ברוך הוא הסתיר פניו מהם, ועל ידי זה נחלשה דעתם והלכו להנות מסעודת אותו הרשע, והתחיל הסיפור של רשעת המן שרצה להומם ולאבדם, אבל הקדוש ברוך הוא שלח לנשמות ישראל את הצדיקים מרדכי הצדיק ואסתר המלכה, שגילוי לנשמות ישראל שאף אם הם עדיין בגלות פרס ומדי ועדיין לא נבנה בית המקדש בימיהם, כל זה אינו רק מחמת חסרון הדעת, שנדמה להם כאילו עזב אלקים את הארץ, אבל מיד שמרדכי הצדיק ואסתר המלכה פתחו עיניהם של ישראל להבין פנימיות הקדושה שהקדוש ברוך הוא שורה עמנו גם בימי הגלות והקושי והשעבוד, ועל ידי שנחזור אליו בתשובה שלימה ונפתח את פינו לדבר אליו יתברך, על ידי זה יתגלה שהקדוש ברוך הוא נמצא שם בתוך ההסתרה והוא דר עמנו בתוקף גלותינו.

וזהו לשון חודש 'אדר' מלשון אדור בתוככם, שזה נתגלה ביותר בימי פורים הקדושים, שהקדוש ברוך הוא דר אתנו גם בתוקף החשכות וההסתרה, ועל ידי שנתחזק מאד עם אמונה פשוטה בו יתברך, ונצעק ונדבר הרבה אליו יתברך, על ידי זה יתגלה גילוי נורא של השכינה גם בתוקף גלותינו, ונזכה להרגיש גילוי אלקות, מעין הגאולה.

וזהו הרמז בדברי חכמינו הקדושים (ביצה טו:) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטה בהם אדר שנאמר אדיר במרום ה'; המאמר הוא פלאי מה הוא נטיעה זו של אדר, ואיך הוא מרומז בפסוק אדרי במרום ה'? אבל על פי הנ"ל מובן הענין מאד, כי הרוצה שיתקיימו נכסיו ושימצא אלקותו יתברך גם בתוך כל ענייו הגשמיים, צריך ליטע בהם אד"ר, היינו נטיעה של אמונה ברורה בו יתברך שהוא יתברך רוצה לדור בינינו, והוא נטיעה של שמחה, כי אין שמחה יותר גדולה מזו כשאדם זוכה לדעת שהקדוש ברוך הוא נמצא אתו עמו ואצלו אפילו בתוך גלותו, ומיד שאדם מכיר זאת יש קיום בכל נכסיו, הן ברוחניות הן בגשמיות, שנאמר "אדיר במרום ה'" שמצד אחד הקדוש ברוך הוא 'אדיר במרום', וכבודו מלא כל העולמות, אבל מצד שני הוא רוצה לדור עמנו כאן בעולם התחתון, והקדושה העליונה נעשה כמו לבוש ואדרת לעולם התחתון, ומי שנכנס לתוכה מכיר גילוי אלקות השרוי

בתוכה, שזהו ממש הקמת המשכן בתוך המדבר, שֶׁבָּנוּ קִיטוֹן וחדר להשראת השכינה שתלך אתם בכל מקום בואם, וכל זה למדו ביותר בימי פורים הקדושים איך שהשכינה הקדושה אינה זזה מהם אפילו בתוקף גלותם, על ידי שאדם פותח את פיו בדברי ריצוי ופיוס, ומוציא מפנימיותו כל תוקף תשוקותיו ורצונותיו, על ידי זה בונה מקום להשראת השכינה, והקדוש ברוך הוא נמצא אתו בכל מקום בואו.

וזה הסיום של ימי שובבי"ם שבשנת העיבור מוסיפים גם פרשת **ת'רומה ת'צוה, ת"ת**, כי הסוף והתכלית של יציאת מצרים - קריעת ים סוף - וקבלת התורה, הוא שהשכינה הקדושה ישרה בתוך כל אחד ואחד מישראל, וזהו סימן מובהק שזכינו לעשות תשובה אמיתית בימי השובבי"ם, שאנחנו מכניסים אור השכינה הקדושה בתוכינו ובתוך ביתינו, ואנחנו מכירים שהשם יתברך אתנו בכל מקום ובכל זמן, כי "בכל צרתם לו צר" (ישעיהו סג), ו"עמו אנכי בצרה" (תהלים צא), ומידת השמחה עדות חיה על כל זה, כי כשאדם הוא בשמחה, סימן ששרוי אצלו השכינה הקדושה, וכמאמר חכמינו הקדושים (שבת ל:) שאין שכינה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך דבר שמחה של מצוה; כי אצלו יתברך שורה שמחה כמו שכתוב (דברי הימים א' ט"ז) "עוז וחדוה במקומו", וככל שהאדם זוכה להתדבק בו יתברך, כן נכנס בו יותר שמחה, שזהו השמחה של חודש אדר, שעליו אמרו חכמינו הקדושים **'משנכנס אדר מרבין בשמחה'**, הקדוש ברוך הוא יזכינו להרבות בשמחה אמיתית בימים אלו שני חדשי אדר, ונזכה לבנות מקום להשכינה, שהקדוש ברוך הוא ידור אצלינו, עדי נזכה להיות קשורים ודבוקים במדת השמחה כל ימי חיינו, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

